

nýbrž podal toliko žalobce věřitelskou přihlášku podle cit. vlád. nař. ze dne 7. srpna 1922 čís. 265 sb. z. a n. (nikoliv vl. nař. čís. 224/24), kteráž mu byla vrácena s poučením, že jako rakouskému věřiteli bylo by přihlášku podati u rakouského zúčtovacího úřadu podle obdobného tamního nařízení ze 7. září 1922, čís. 675 spolk. zák. V přihlášce této poznamenal věřitel, že nárok jeho nepodléhá přihlášce, jelikož se jedná o opakující se dávky, t. j. 10.000 K roční doživotní renty. Podle § 2 čís. 4 vl. nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. a dle obdobného nařízení rakouského nepodléhají soupisu všelikého druhu peněžní platy smluvně se opakující (na př. renty doživotní). Podle čl. 10. mezistátní úmluvy ze dne 18. června 1924, čís. 60/26 sb. z. a n. povinen jest dlužník smluvně se opakující peněžní platy konati věřiteli druhého státu stejně jako věřiteli svého státu; nepodléhají tedy platy takové rovnání podle cit. mezistátní úmluvy. Také zažalovaný nedoplatek K 7.218.75 vzniklý z onoho právního důvodu, není podroben rovnání podle úmluvy, jelikož týče se nedoplateků za dobu od 1. prosince 1919 do 1. září 1920, jenž vzešel po rozhodném dni 26. září 1919 (čl. 1 téže mezistátní úmluvy).

Čís. 7121.

Rozhodovati o návrzích na povolení exekuce na základě cizozemských exekučních titulů náleží senátu, nikoliv samosoudci.

(Rozh. ze dne 2. června 1927, R I 431/27.)

Samosoudce sborového soudu první stolice povolil exekuci na základě cizozemského exekučního titulu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení jako zmatečné, poněvadž bylo učiněno samosoudcem, kdežto o žádosti o povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 min. věst. k Šu 7 j. n. rozhoduje senát, a uložil prvému soudu, by o návrhu rozhodl nyní senát.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce. Opačný názor nelze odůvodniti ani nynějším doslovem § 7 a j. n. (sr. doslov zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., v němž jsou uvedeny právní rozepře o majetkových právech, ne však § 82 ex. ř.), ani literaturou, neboť ve Walker-Prochaskově spise System des Exekutionsrechtes z r. 1926 na str. 17 praví se výslovně, že rozhodovati o návrzích na povolení exekuce na základě cizozemských titulů náleží senátu. Postačil příkaz soudu první stolice, by o návrhu rozhodl senát. Rozhodnutí to stane se samostatně a není třeba uvažovati proto o konečném návrhu stěžovatelově.